

رفیق وحید اعتضادی دیلمی

رفیق وحید اعتضادی دیلمی - که در سازمان ما با نام امیر شناخته می شد- در سال 1339 در یک خانواده متوسط به دنیا آمد. دوره دبیرستان را در تهران به پایان رسانید و سپس وارد دانشگاه پلی تکنیک تهران شد. او که از نوجوانی با فرهنگ و تربیت سیاسی آشنا شده بود و استعدادها بسیار برای رشد و شکوفائی توان مبارزاتی خود داشت، با اوج گیری مبارزات مردم علیه دیکتاتوری و نابرابری، فعالانه در این مبارزات شرکت کرد و با تمام توان خود در قیام شکوهمند 22 بهمن همراه توده ها بود.

او از آغاز تأسیس " راه کارگر" و تحت تأثیر رابطه اش با رفیق جبرئیل هاشمی آذر به سازمان ما پیوست. در تمام دوران فعالیت سازمانی اش همواره در ردیف رفقای فعال، پرشور و مبارز قرار داشت. او جسور، صادق، صمیمی و بسیار فروتن بود. بعد از ضد انقلاب فرهنگی رژیم و بسته شدن دانشگاه ها، رفیق وحید {به افشای} ماهیت ارتجاعی و ضد خلقی رژیم اسلامی و تبلیغ آرمان سوسیالیسم برای توده ها، ادامه داد.

در دوران بعد از 30 خرداد 60 که رژیم فقهی بربر، سرکوب سازمان یافته آخرین سنگرهای دمکراسی را آغاز کرد، رفیق وحید بدون هیچ گونه تزلزلی به مبارزه انقلابی خود ادامه داد. این انسان پرشور و کمونیست فداکار، در راه آرمان های طبقه کارگر، از نثار جان خود نیز باک نداشت. او در تاریخ 2 مرداد 60، هنگامی که برای اجرای یک قرار رفته بود، توسط یک مزدور حزب الهی شناسائی و دستگیر شد. او که در برابر رفقای خود متواضع و افتاده بود، با غرور و گردن فرازی پهلوانانه ای در برابر دشمن زبون ایستاد، تا شکست ناپذیری سوسیالیسم را در برابر چشمان خون گرفته پاسداران نظم بردگی، به نمایش بگذارد. رفیق وحید پس از چهار ماه تحمل شکنجه های وحشیانه دژخیمان رژیم اسلامی و با حفظ تمام اطلاعات و اسرار سازمانی اش، در سحرگاه چهارم آذرماه 1360 با قامتی افراشته در برابر جوخه آتش ایستاد، ابراهیم وار از آتش گذشت و بر گلباران شقایق های سرخ قلبش نشست.